

вржцашъ никому, да си отваряшъ очитѣ, ако искашъ да станешъ човѣкъ», казалъ киръ Янко Ушаклията и надулъ маркучтъ на своето наргеле.

По-първитѣ длѣжности на покойниятъ, биле въ домътъ на Янка: 1) да купува на коткитѣ дробъ отъ карши-якалийскитѣ касапици; 2) да чисти наргелето на господарътъ си; да му носи огънь, да върви по улицитѣ подиръ кокона Янковица; 4) да ѝ копува дрѣнки за сладко; 5) да стои диванъ чопразъ предъ гоститѣ и пр... Тие високообразовани гърци, или гръкомани, глѣдаха на мене, като на улично кученче, на което имаха воля да водворятъ, да ошастливятъ, т. е. да ходи на заднитѣ си нозѣ, да върти кебапъ и да ся еглендисватъ съ неговата натурална невинность и пр.»

Но щастливъ билъ той да чуе и нѣкои благи думи, не отъ тѣжката комерция и отъ сбръжканитѣ устни на нѣкоя стара поклошница отъ бачковския манастиръ, но отъ нѣколко чернооки комшийки на к. Янка, въ това число и голѣмата му дъщеря. — Ахъ, защо ти не знаешъ гръцки, защо си ся родилъ българинъ? — Тие черни вѣжди и алени устни сж харамъ на българитѣ, говоряли младитѣ клеопатри, а азъ сѣдяхъ около имъ, като пѣтелъ въ калчища, разказва той. А покойниятъ е притѣжавалъ и едното и другото, т. е. и алени устни и черно-вити вѣжди.